

Оце переглядав колишнії листи

Михайло Старицький

До І. Білика

Оце переглядав колишнії листи...
Яка безодня вже лягла між тим минулим!
Давно пак діялось? А серце сном нечулим,
Мов павутиною, успів час оплести!

І де та міць моя, надії парубочі -
Розбуркати співочим словом край,
Скропить цілющою незрячим людям очі,
Навіяти сподіванку на рай!

Немає вже юнацьких марев вшир'я,
Затемрилось душі моєї скло,
Підкралось, повзучи на дно душі, зневір'я
І холодом надії сповило.

Де ж ви тепер, товариші-панове?
Чи привітала доля вас в житті?
Чи гинете в снігах за слово нове,
Чи продали свої гадки святі?

Невже у вас припало серце гниллю
І не вража сльоза бідот людських?
Невже-таки суспільному зусиллю
Не прискішить законів світових?

Невже усі сердечні наші муки
Погинуть так, не зрушать добрих слів
І над сльозами страдників-батьків
Ще насміються знівечені внуки?..